

Ing. Jiří Filipovič

Narodil se roku 1960 v malé jihomoravské vesnici. Pocházel z bývalé sedlácké rodiny, měl čtyři sourozence. Rodiče byli členy lidové strany, čímž byli komunistickému režimu nepohodlní.

Po základní škole se dostal na gymnázium v Břeclavi, po maturitě vystudoval Vysokou školu báňskou v Ostravě se zaměřením na důlní inženýrství. V mládí byl zapálený sportovec, hrál fotbal, košíkovou, na vysoké škole jej nadchl tenis. Jeho spolužákem na jiné fakultě byl dokonce Ivan Lendl, tenisová hvězda, která později emigrovala.

Po ukončení studií v roce 1983 nastoupil do Rosických uhelných dolů. Po třech letech se stal vedoucím směny a dostal se k překládání německých článků o důlní technice. Měl tak možnost studovat německý jazyk, který mu později v životě velmi pomohl. Ovšem pro pozici vedoucího bylo důležité členství v komunistické straně, což nechtěl. Hledal si různé záminky, proč tak ještě nemůže učinit. Celkově s režimem nesouhlasil a uvažoval o emigraci jako jediné možnosti se vyhnout potupnému sesazení z vedoucí pozice a nejisté budoucnosti.

Zanedlouho se zúčastnil pracovního podnikového zájezdu do Jugoslávie, z níž chtěl poprvé emigrovat, ale měl kvůli fotbalu zraněné koleno, a tak se vrátil zpátky do republiky. Tento návrat použil jako argument, aby mu povolili žádost o zahraniční cestu na západ.

V roce 1987 se povedlo panu Filipoviči získat zájezd na Sicílii se slovenskou cestovní kancelář. Podařilo se mu vyřídit řadu povolení a formalit, a také přemluvit náměstka v zaměstnání, aby mu dal potvrzení o spolehlivosti. Musel tvrdit, že nemá úmysl emigrovat. Povolení vycestovat nakonec dostal a do Itálie odjel.

Na zpáteční cestě zastavoval autobus ve Vídni. S úmyslem emigrovat se v Itálii svěřil spolucestujícímu kamarádovi, který se k němu přidal. Podařilo se jim získat zavazadla z autobusu a opustit skupinu turistů. Poté se oba přátelé dostali do shromažďovacího tábora pro emigranty v Traiskirchenu. Na ubytovně čekali na vyřízení dokumentů a byli také prověřováni, zda nejsou agenti. S emigrací pomáhaly charitativní organizace, kde se musel pan Filipovič rozhodnout, do které země chce emigrovat. Sám chtěl do Německa, ale to nebylo možné, tak si vybral Kanadu.

Po přesunu na pension, kde čekal na vyřízení potřebných dokladů, pan Jiří využil znalost němčiny a přivydělával si na brigádách těžkou fyzickou prací. V Rakousku jej ještě navštívili rodiče, které poslal režim, aby jej přesvědčili k návratu. Ti jej naopak v jeho rozhodnutí zůstat v cizině podpořili. Pan Filipovič byl v nepřítomnosti odsouzen na tři roky vězení za nedovolené opuštění republiky.

Po 10 měsících odletěl do provincie Nový Brunšvik, do Frederictonu. Tamní vláda mu opět poskytla ubytování a základní potřeby. První měsíce navštěvoval kurzy angličtiny, vzdělával se v počítačových technologiích. Podařilo se mu dostat zaměstnání u přední inženýrské firmy.

Byl nadšený ze sametové revoluce a po udělení prezidentské milosti poprvé navštívil Československo na jaře roku 1990. Trvalý návrat do rodné země však díky přicházejícím pracovním úspěchům stále odkládal. Začal totiž pracovat na speciálních dálničních megaprojektech. Postupně se vypracoval z manažera na viceprezidenta mezinárodní firmy.

V Kanadě a později v USA žil 34 let. Při dokončování největšího profesního úspěchu, projekce největšího hraničního přechodu mezi Kanadou a USA Gordie Howe International Bridge, zahrnujícího nejdelší kabelový most v Severní Americe, se rozhodl, že v tomto vrcholném bodě je čas kariéru ukončit, i díky rodinným okolnostem, které jej přitáhly zpět na rodnou Moravu. Rozhodl se, že bude kanadské firmě dál k dispozici na dálku, ale že je čas také na osobní život, cestování i předávání životních zkušeností.